

"בסינית המילה משבר מורכבת משני סימנים - אחד מסמל טרגדיה ואחד מסמל הזדמנות" - ג'ון פ. קנדי

היצירה הסימפונית שנקראת "המשכיות עסקית"

על השילוב המופלא של עולם הבטחון ועולם המוסיקה.

מאז ומתמיד התקשר המושג "חוסן" עם בטחון, כוח ויכולת הישרדות. משהו צבאי, בטחוני. באנגלית המושג נשמע עוד יותר סקסי: "Resiliency". המילה משלבת חוסן וגמישות. משהו כדוגמת קנה הסוף שלא נשבר ברוח. הטרנד להצמיד "חוסן" ל"ארגוני" נולד בעקבות "אפקט הדומינו" של חברות גדולות שקרסו והפילו איתן כלכלות שלמות.

הדרך להשיג את החוסן היא תורת המשכיות העסקית – BC (Business Continuity). המטרה הסופית של הגברת החוסן הארגוני היא להעניק בטחון לכל בעלי העניין ביכולתו של הארגון לתת מענה מהיר לכל איום ולשמר את השרידות העסקית. תורת המשכיות העסקית מכילה ארגז שלם של כלים (BCM- Business Continuity Management) לצורך השגת החוסן הנכסף: ניתוח איומים והשפעות, ניתוח פעילויות קריטיות, הבנה של זמני השבתה מקסימליים, ניתוח סיכונים, זמני שחזור ושיקום מינימליים, ניהול משברים, תכניות להמשכיות עסקית (BCP), (DRP), תכניות לשיקום נזקים, אבטחת מידע, ביטוח, תקשורת, מודיעין ועוד ועוד. הכל נשמע מסובך, יבש, צבאי..... ישנה דרך מאוד פשוטה ונעימה להבין את התפיסה של החוסן הארגוני ותורת המשכיות העסקית.

יצירות גדולות של מוסיקה קלסית מורכבות ממספר אלמנטים מוגדרים: היצירה מכילה תווים ("תכניות") לכלים שונים - לכל אחד מחברי התזמורת סט תווים שמפרט מה ומתי הוא מנגן. כל אחד מהנגנים מומחה בתכנית האישית שלו. מה קורה אם כל נגן יבצע בשלמות את חלקו בסימפונייה, אבל כל אחד יתחיל ויסיים בזמן אחר או ייתן דגש במקום אחר? מי שמוביל את כל תזמורת הוא המנצח, מולו נמצא הקובץ הכולל של התכניות הבודדות – הפרטיטורה. הוא זה שמחליט היכן יש לשים את הדגשים, מתי צריך לבלוט צליל זה או אחר. רק אם כל נגן יבצע את התכנית שנכתבה עבורו על פי הנהגת המנצח וכולם יעשו זאת יחדיו התוצאה תהיה מחיאות כפיים סוערות מהקהל. להשגת התוצאה נדרשו תכנית כללית שנכתבה ע"י המלחין, פרשנות וניהול נכון של המנצח וביצוע מדוייק בהתאם לתכניות הפרטניות שתורגלו רבות ע"י הנגנים.

כמו בתזמורת, ההון האנושי הוא הגורם המשמעותי בתורת המשכיות העסקית; מערכת ניהול המשכיות עסקית היא הפרטיטורה, מנהל המשבר הוא המנצח והעובדים שתורגלו מראש את התכניות הם הנגנים. היצירה שמתקבלת בסוף היא החוסן הארגוני. כאשר כל הגורמים האלו מסונכרנים ומתורגלים, אז ורק אז תוכל הנהגת הארגון להסתובב, להשתחוות לקהל ולקצור את מחיאות הכפיים! הקהל במקרה זה מורכב כולו מבעלי העניין בארגון.